
Jak se kráčí v dimenzi
Martin
Tonár Ml.

3. Kapitola 3 - Elegantní muž

Apolena šla dál. Opět pomalou a šoupavou chůzí. Rybář a hlavně jeho zmizení jí zaskočilo. Jak mohl tak rychle zmizet? Z ničeho nic byl pryč. Stále nemohla přijít na to, jak to mohlo být možné. Jak tak Apolena šla dál, povšimla si, že se k ní blíží něco jako malý písečný vír. Blížil se rychle a vypadalo to, že Apolenu doslova pohltí a odhodí někam daleko. Apolena se zalekla a chtěla utéct, jenže nemohla. Její nohy se opět zastavily na místě a nemohly se pohnout. Vír už byl dostatečně blízko Apoleny. Během toho si povšimla, že šum vody utichl, jakoby úplně zmizel. Vír se zastavil přímo před Apolenou a z ničeho nic se začal formovat do jakési postavy. Apolena se snažila utéct, ale nemohla. Málem spadla na zem, když se marně snažila nohama pohnout. Apolena se podívala před sebe, kde se z víru pomalu stávala postava.

Po chvíli vír utichl a před Apolenou stál muž v černém saku, s černými slunečními brýlemi a stříbrným kufříkem v ruce. Celý oblek, ať už se týče saka či kalhot , byl černý. Bílou košili a oblek doplňoval červený motýlek. Muž stál vzpřímeně, jako by čekal na pokyn. Apolena stála zděšená a s šokem ve tváři.

„Dobrý den! Kdo jste, jestli se mohu zeptat?“ zeptala se tiše Apolena. Muž nereagoval, ale vyrazil směrem k Apoleně. Následně vrazil svým ramenem do Apoleny tak silně, že Apolena spadla na zem.

„Co to děláte? Kdo sakra jste a proč jste do mě strčil?“ zeptala se naštvaně.

Muž se otočil a odpověděl.

prázdné. Možná, že se muž opět proměnil ve vír a odletěl pryč. Záhadou však bylo, že nikde žádný vír nebyl. Tak kam mohl zmizet? Apolena se však otočila a šla dál k Fontáně. Nechtěla se totiž na to místo vracet. A vlastně ani nemohla. Její nohy jí to nedovolily. A tak šla dál.

Nevěděla však kdy a od koho. Vzpomněla si, že podobný pocit měla již u Rybáře, který jí řekl větu: „I když rozbiješ tucet hodinek, čas jde stále dál.“ A nyní slova, která řekl Elegantní muž: „Já a jen já jsem tady ten důležitý a nikdo, ani můj nejbližší, nemá právo na to, co si mohu dovolit já.“ Apolena se třásla. Ne však zimou, ale strachem.

„Co se děje, že sis najednou přestala stěžovat?“ zeptal se posměšně Elegantní muž.

„Já si nestěžuji! Jen jsem vás prosila. Velmi slušně jsem prosila a vy jste mi nepomohl.“ odpověděla Apolena

„A proč? Už ti asi došlo, že nade mnou nemůže nižší třída vyhrát. Já jsem dokonalý!“

„Dokonalý sobec! Nic víc, nic míň.“ odpověděla naštvaně Apolena.

Elegantnímu muži se označení zřejmě zalíbilo.

„Pak tedy přijímám tento titul. Dokonalý sobec! Měl bych ti poděkovat za toto pojmenování, ale neudělám to. Místo toho ti řeknu jen jedno. Jdi stále rovně po pláži.“

Apolenu z ničeho nic přestaly nohy bolet a její ústa se zavlhčila slinami. Mohla pohnout nohama. A tak se otočila a udělala pět kroků dopředu. Mezitím se otočila na Elegantního muže, který seděl ve svém křesle a popíjel whisky. „Na shledanou!“ zavolala Apolena, muž však neodpověděl. A tak se otočila a šla dál. Když se po delší době otočila, tak se opět zastavila a koukala na místo, kde ještě před chvíli byl Elegantní muž v křesle a vedle něj stolek se skleničkou whisky, bylo místo

„Jsem elegantní muž a ty jsi podřadná kráva! Neměla si mi stát v cestě, náno!“

Apolena byla v šoku a zároveň cítila vztek.

„Co si to dovolujete?“ zeptala se naštvaně.

Elegantní muž otevřel kufřík a vyndal z něj hrstku písku. Poté jí rozsypal po zemi a kufřík zavřel. Na místě, kam písek dopadl se začal zhmotňovat malý písečný vír. Točil se jen chvíli. Když vír pominul, na jeho místě se najednou objevilo červené kožené křeslo a stolek se skleničkou, ve které byla jaká si zvláštní tekutina připomínající whisky. Elegantní muž se posadil, kufřík si položil na zem vedle křesla, do pravé ruky uchopil skleničku a napil se. Po chvíli zřejmě usoudil, že je nejlepší čas Apoleně odpovědět.

„Dovoluji si to, co si lidé mé třídy dovolit mohou.“

Apolena se postavila, avšak najednou ucítila strašnou bolest v nohách. Jakoby jí někdo do nohou bodal či mlátil. Avšak nemohla spadnout, nevěděla proč. Jednou už na zem spadla, proč nemůže teď? Apolena se zeptala Elegantního muže, který si v klidu popíjel whisky a hleděl na moře. „Prosím pane..“ muž se na ní podíval. „…neměl byste prosím v tom kufříku ještě jedno křeslo? Prosím!“

„Ano, to bych měl.“ odpověděl Elegantní muž. „Ale nevyndám

ho.“

„Proč? Mé nohy hrozně bolí. Moc vás prosím.“ prosila Apolena.

„Vyloučeno! Mě také bolí nohy a stěžuji si snad? Sedni si na zem ty….ty….jak se jmenuješ? Ať tě nemusím nazývat tak podřadně.“

„Apolena.“

„Tak si sedni na zem, Apoleno!“

„Já nemohu, nevím proč.“ Apoleně už pomalu a jistě začali téct slzy z očí.

„Když si nemůžeš sednout na zem, je to tvůj problém. Problémy si má každý člověk řešit sám.“ „Prosím vás!“

„Ani náhodou. Buď zem, nebo stůj. Nebreč kvůli tomu, spíš breč kvůli své bezmocnosti, že si nemůžeš sednout.“

Apolenu krom bolesti najednou začala též trápit žízeň. Měla neuvěřitelné sucho v ústech, že by kdokoliv marně hledal slinu. Apolena se chytla za čelo, ale padnout na zem nemohla, nevěděla proč. Předtím do ní Elegantní muž strčil a ona spadla a teď ze záhadných okolností nemůže. Nemůže se posadit, či dojít k moři a napít se vody, i když je slaná. Uviděla skleničku s whisky a tak začala muže prosit. „Prosím vás,“ začala. „dejte mi aspoň napít! Cítím

neuvěřitelné sucho v ústech. Prosím!“

Elegantní muž si prohlédl skleničku s whisky a pronesl.

„Tak vzácnou tekutinu a dát jí někomu, jako je nějaká holka v bílém? Ani mě nehne! Vidíš moře? Tak se jdi napít z něj. Slaná voda je stále voda.“

„Prosím vás! Já se nemohou pohnout, cožpak to nevidíte?“

„Vidím pouze tebe, Apoleno! Nevidím do tvého blbého vědomí! Whisky a křeslo? To je pouze má úroveň! Tvá je zem a voda.“

„Vy jste takový sobec!“ křičela Apolena. „Zlý a neskutečný sobec!“

Elegantní muž položil skleničku s whisky a začal tleskat.

„Gratuluji! Odhalila si mé povolání! Já jsem sobec, toť má práce. Ukazuji, jak může být daný člověk sobecký a zlý. Pokud jde o mě, já jsem tu, abych dával zlo a sobeckost. Jak já říkám, nebo říkají ti, co si myslí, že jsou na mé úrovni, já a jen já jsem tady ten důležitý a nikdo, ani můj nejbližší, nemá právo na to, co si mohu dovolit já.“

Apoleně tato odpověď přišla povědomá. Jako by ji už někdy slyšela.